

“HOME SWEET HOME”

Cestou po schodišti se kupí hora ozdobných květináčů. Nikdo si ale nevšiml, že rostliny v nich dávno uschly. Chodíme kolem nich stejně tak, jako okolo sebe. Zvenku vypadá náš dům jako jeden celek, uvnitř má ale mnoho velmi silných zdí. Jsme a tváříme se být na jednom místě, nejsme tu však zároveň. Dekorujeme pro oči ostatních a ty naše pláčou za stěnou svého vlastního pokoje.

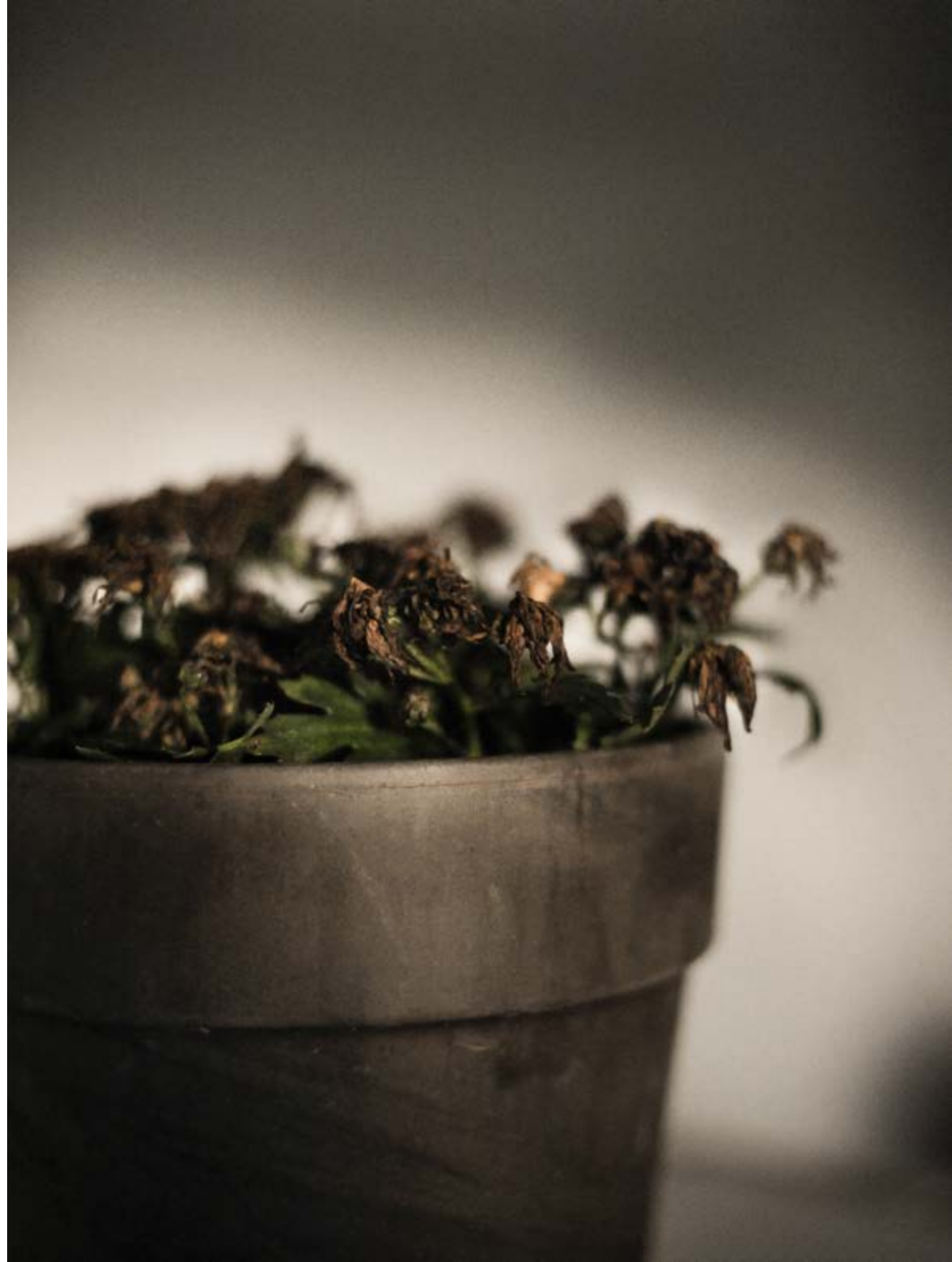
Nacházím tvé vlasy po domě. Alespoň, tak se jich můžu dotknout.

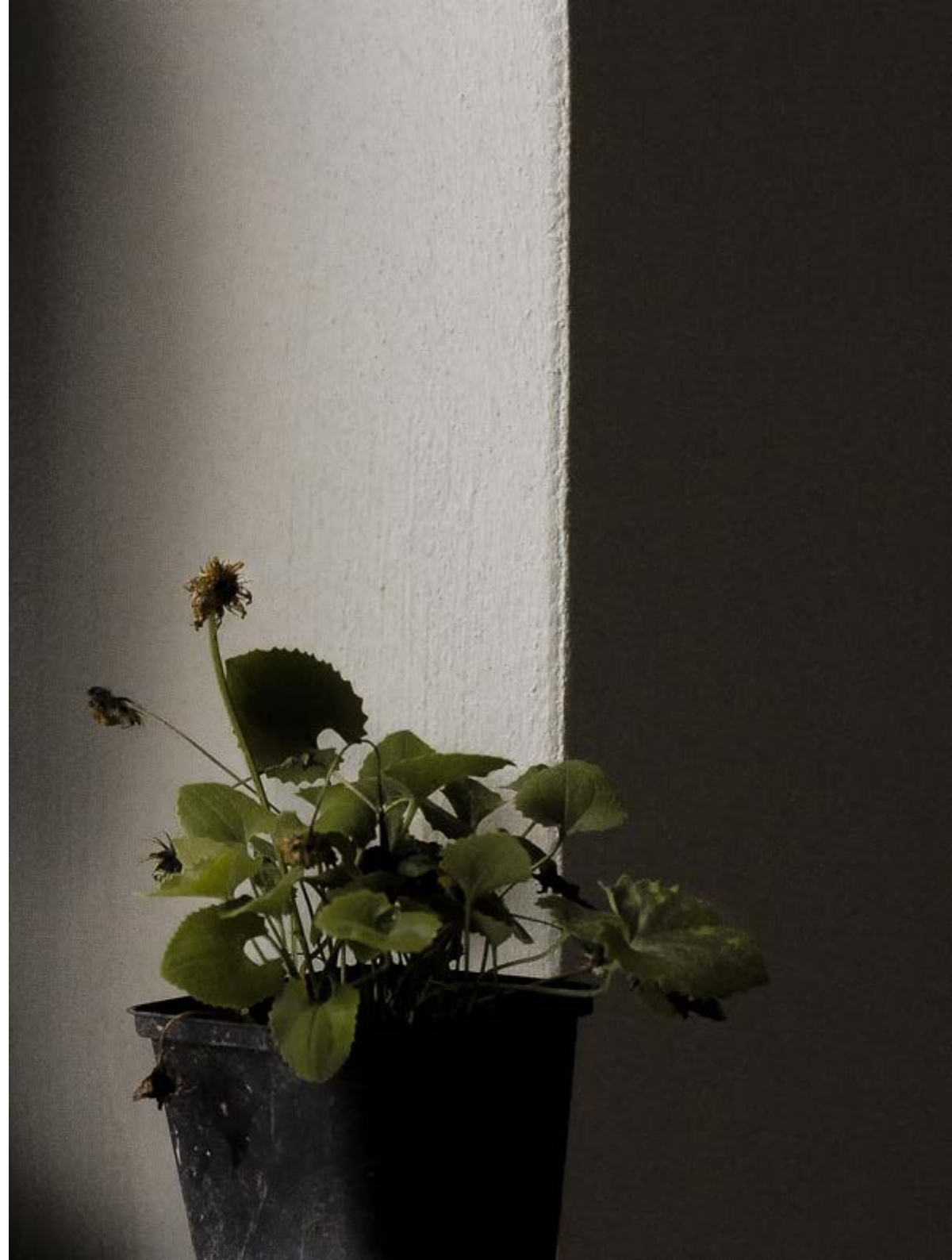
Vitrína se svátečním porcelánem ke které není klíč.

Na stole mám otlačené kruhy od hrnků a talířů, které si nosím k počítači. Babička vždycky říkala, že u jídla by se nemělo dělat nic jiného. Že prý pak člověk hůř tráví.

Dochází nám pepř.

Při čekání na koupelnu se snažím ze zvuků odhadnout, co asi děláš. Při delším tichu znejistím. Je to opakující se rituál, takže přesně vím kdy vyjdeš ven a já mám odejít. V rituálech cítím jistotu, jediné důvěrně známé na tomhle místě. Lidi kteří se tu pohybují identifikuji podle nich. Nemám moc nových dat a ta stará už jsou natolik zkreslená, že je snazší žít s představou o těch lidech.

Když na sušáku vedle sebe visí naše trička, vypadá to jako bychom se drželi za ruce. Všichni v řadě, podobně to kreslí děti, když mají nakreslit rodinu.

Cítím tvou vůni z vypraného prádla a tvoje doteky když jej skládáš. Každá domácnost má svojí specifickou vůni, vždycky mě zajímalo jaká je ta naše. Ten, kdo v té vůni žije jí nikdy sám necítí. Nevím jestli to je soubor tělesných pachů všech obyvatel nebo vůně aviváže. Co to znamená, když je začínám rozeznávat?

Jaké by asi bylo, prohodit si místnosti ve kterých spíme? Občas chodím do tvého pokoje, když tu nejsi. A jenom tak tam sedím.

Společný čas odděluje jen dobré ráno a dobrá noc. Mezi nimi jsou vlastní dny ve vlastních pokojích. Jak velká překážka jsou zavřené dveře? Pro vstup do tvého dne.

Musíme se domluvit, co se bude vařit.

Čas televizních reklam přesně vymezuje jak rychle musím volit slova, aby náš dialog stihl alespoň začít.

Když se mi vytrácí pocit tvojí přítomnosti, je snaží otevřít album než tvoje dveře.

Baví mě dívat se na tvůj pracovní stůl o to víc, když je tam nepořádek. Opravdu používáš všechny tyhle věci? Neznám je.

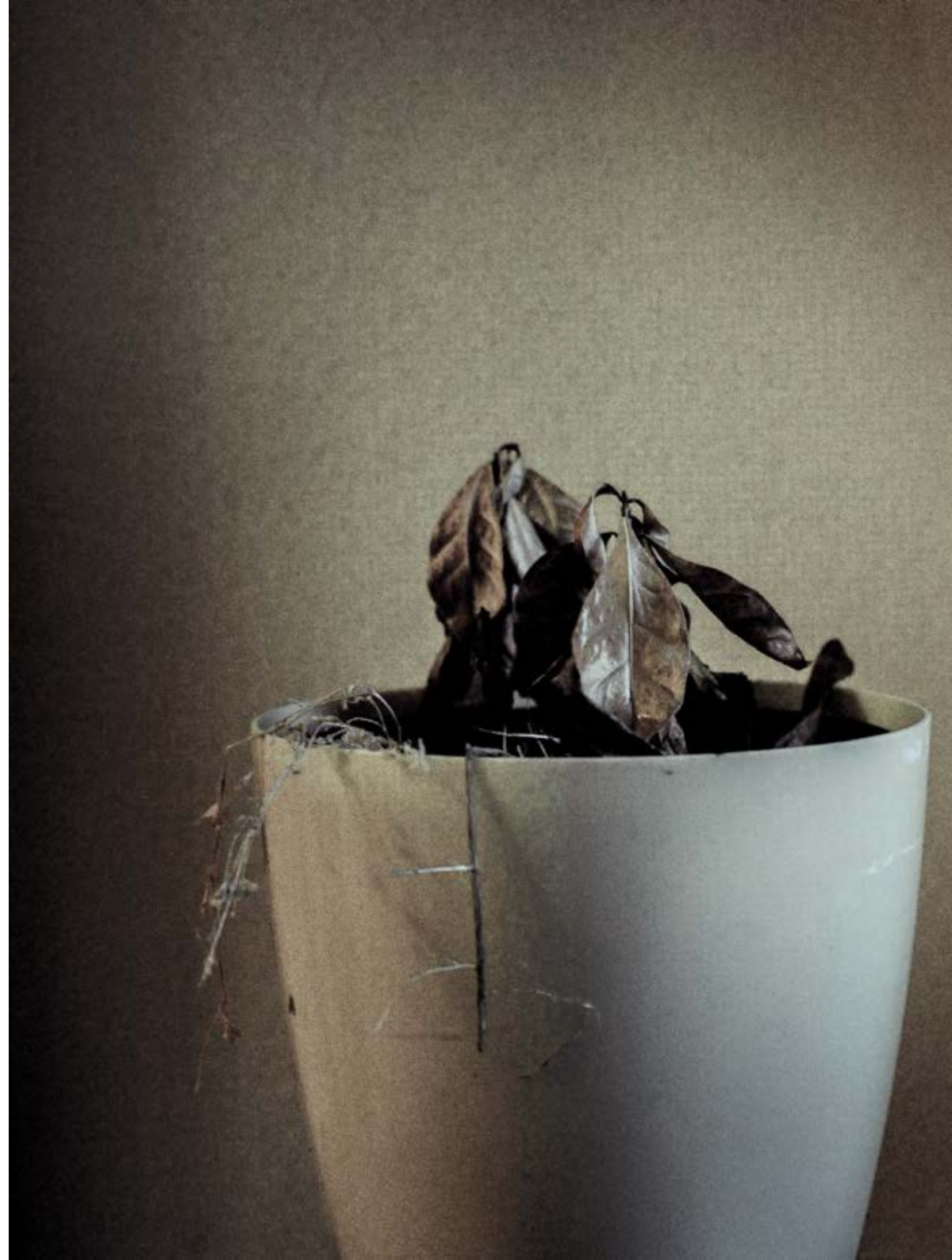
Někdy, když se vrátím domů nečekaně, slyším jak telefonuješ. Zastavím se na chodbě a poslouchám ten tón a jak zní tvůj hlas ve větách o kterých nevím, že je říkáš.

Zahrajeme si alespoň tu hru, kdy společně sepisujeme nákupní seznam?

Z kroků nad hlavou vím, že tančíš.

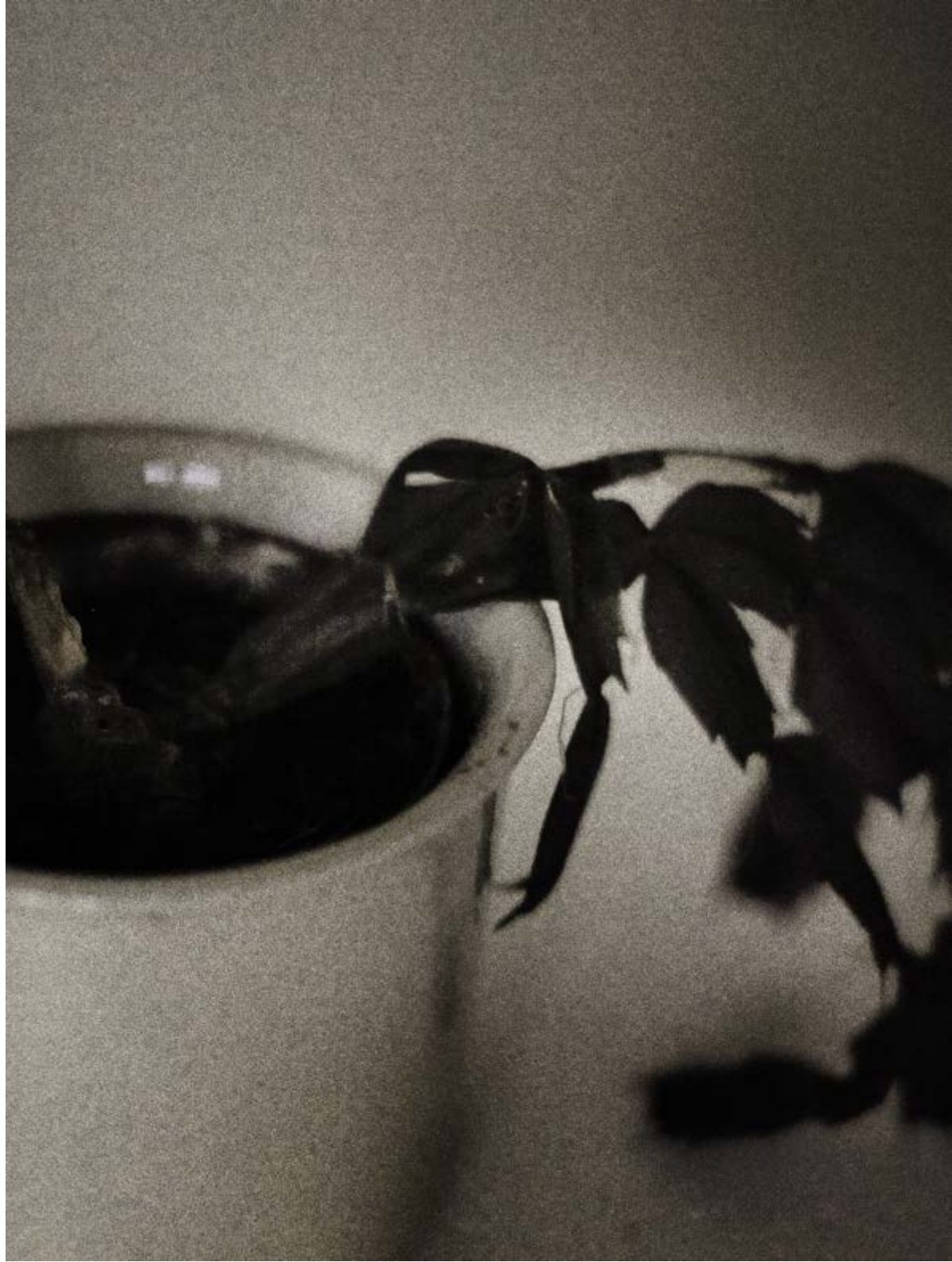
Všechny ty speciality vzadu lednice a sváteční alkohol, který byl darem nahoře na policích. Necháváme je na zvláštní příležitosti. Na společnou chvíli. Vybavuje se mi když je vyhazuji.

Jím sušenky s nápisem „rodinné balení“.

Musíme uklidit. Budeme mít totiž návštěvu.

Je to tady: velká rodinná oslava. Čím více fotek z té slávy budeme mít, tím více se přiblížíme pocitu, že jsme si to užili. Můžeme si fotky vytisknout a pověsit v chodbě, aby bylo každému kdo přichází jasné, že jsme šťastní.

Na policích se tísní jedna dekorace vedle druhé, jenže z nich zapomínáme utřít prach.

Vy jste si nevšimli, že ty květiny na oknech jsou dávno mrtvé ?

Občas si v hlavě skládám situace z dějů na obrazech rozvěšených v místnostech.

Přebírám za tebe ráno balíček a zkouším uhodnout co je uvnitř.

To si pamatuju od malička, že v každé místnosti vždycky bylo zapnutého něco, co vydává zvuk – televize, rádio, kazeták. Asi to mělo přehlušit to velké ticho.

Přicházím do obýváku abych se zeptala na věci, na které znám odpověď.

INSTALACE

vizualizace

